

bemærket, idelig har givet Anledning til lignende og paa Grund af de paagjældende Districters mindre Størrelse langt mere berettigede Klager, har man ogsaa troet, at denne Betænkelighed burde vige for det overveiende Hensyn til den Simplicitet og Censartethed i Forvaltningen af disse Anliggender, som ved den paatænkte Forandring er tilfjættet. Derimod har man troet med Hensyn til Kjøbstædernes Andeel i saadanne Udgifter at burde indtil videre lade det forblive ved det hidtil Bestaaende, dog saaledes at Indenrigsministeriet bemyndiges til paa nærmere Indstilling fra Amtsraadet ogsaa at ordne dette Forhold. Det turde for at godtgjøre det Berettigede i den her foreslaaede Undtagelse være tilstrækkeligt at gøre opmærksom paa, at den i alt Fald for de større Kjøbstadcommuners Vedkommende rigtigste og naturligste Maade at ordne de herhenhørende Forhold paa vil være den, at Kjøbstadcommunen optræder som Eier af de paagjældende Instituter og mod en vis Godtgjørelse indrømmer Landdistrictet Afgang til sammes Benyttelse.

ad § 10.

Ifølge Loven af 21de Jan. 1857 skulle Kjøbstæderne paa Bornholm bidrage til de Udgifter, som paahvile den for Dens Kjøbstæder og Landdistricter fælles Amtsfond, for Veivæsenets Vedkommende i Forhold til det deres Forder paahvilende Hartkorn, og hvad Fondens øvrige Udgifter angaaer, med en Trediedeel imod Landet; dog skulle Kjøbstæderne derhos forrente og afdrage en Trediedeel af den Gjæld, som indtil Aaret 1850 er paadraget Dens Veivæsen til Statskassen. Det Bidrag, som Kjøbstæderne saaledes have at udrede til Amtsfonden, udenfor hvad de efter Hartkornet svare til Veivæsenudgifterne, fordeles mellem Kjøbstæderne indbyrdes efter deres Folkemængde. Da denne Ordning efter de bemeldte Lovforhandlinger maa antages at være den hensigtsmæssigste efter disse Forholds særegne Udvikling der paa Den, har man troet at burde lade det have sit Forblivende ved samme.

ad § 11.

Efter den nugjældende Lovgivning er Amtsraadet i en dobbelt Henseende indskrænket i dets Raadighed over Amtscommunens Midler, idet det deels kun er bemyndiget til at bevillige Udbetalinger i visse ved Lovgivningen bestemte Diemed, og derfor i ethvert Tilfælde, hvor Amtscommunens Midler ønskes anvendte til at fremme andre Diemed, forinden maa erhverve Ministeriets Approbation, deels ogsaa med Hensyn til selve de ved Lovgivningen hjemlede Udgifter er indskrænket, hvad disses Størrelse angaaer, f. Ex. i Henseende til Udgifter til Veivæsenet, cfr. Frd. 29de September 1841 § 25, saa at Ministeriets Approbation maa indhentes hver Gang Udgifterne i et enkelt Aar maatte overskride det fastsatte Maximum. I begge de nævnte Henseender ere de nu bestaaende Indskrænkninger bortfaldne, saa at Amtsraadet her efter uden højere Approbation kan tage Bestemmelse om Anvendelsen af Amtscommunens Midler.

Optagelse af Aaen og Forbrug af de Amts Fonds tilhørende Activer er af en saa indgribende og vedvarende Betydning for Communen, at samme ikke synes vel at kunne overlades til Amtsraadets Afgjørelse alene, og Indenrigsministeriets Approbation skal derfor fremdeles, ligesom hidtil i disse Tilfælde erhverves. At den til enhver Tid tilstedeværende løbende Kassebeholdning, selv om samme midlertidig er gjort frugtbringende, ikke kan henregnes til Activerne, er formeentlig en Selvfølge.

ad § 12.

Ligesom det hidtil har tilkommet Amtsraadet at tage Bestemmelse om, hvor stort et Beløb der aarlig skal lignes til Amtsrepartitionssonden, saaledes skal Raadet herefter have samme Myndighed med Hensyn til det Beløb, der skal lignes til Dækning af de Amtskassen paahvilende Udgifter. De ved Anordn. af 13de August 1841 § 32, No. 1 foreskrevne Indberetninger til Indenrigsministeriet, naar den aarlige Rigtning til Amtsrepartitionssonden oversteg de i Pl. 31. Decbr. 1819 fastsatte 64 fl. pr. Td. Hartkorn, ville for Fremtiden bortfalde.